

NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
8
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV

A fejem
tetején
állok

(így
messzebbre
látok)

Club...

Már morgolódtam a „magyartalanság” ellen. ☺ Értem én, egyre többen tudnak idegen nyelveket, és nekik lehet, hogy nem „irritáló”, ha itt, Magyarországon, a hirdetésekben angol vagy más idegen nyelven mondják azt, amit el lehetne mondani magyarul. Új heppem egy áruház hirdetésében a „CLUBCARD” – természetesen angolul kiejtve – „KLABKARD”-nak. Ilyesmi egyre több hirdetésben fordul elő. Sok minden van, amit nem értek. Mióta az eszemet tudom, bementünk egy KLUBBA, legalább is itt, Magyarországon! Egye fene, Angliában menjenek „CLABBA”! De nálunk, még úgy tudom, a „hivatalos” nyelv a magyar! ☺ Én bármelyik magyarországi KLUBBA bemegyek, a KLUBBA megyek be. Ígérem, ha netalántán kimennék Angliába, azt fogom mondani, amikor bemegyek egy TEKEKLUBBA, hogy „Üdvözlöm a CLABBAN tartózkodókat!” Miiii? Hogy szőrözök??? Ja igen, lehet, de bevallom engem ez bosszant! Gyermekkoromban sokszor néztük a felnőtt kártyázókat (kibiceltünk). Ultiztak. Ja igen, persze KÁRTYÁVAL s nem CARDDAL. XY belépett egy ismert golfklubba. Erről persze kapott egy kártyát, ami a belépésre jogosította. Szóval bejárt a golfklubba és alkalmanként felmutatta a klubkártyáját – persze itt Magyarországon! Angliában természetesen kapott egy CLABCARDOT, amivel beléphetett a CLABBA. Nem folytatom – DÜHÖS vagyok!

Egy telefontársaság „halálra” hirdet valamit, majd hozzáteszi a szlogenjét: „Együtt megcsináljuk!” Persze ezt angolul teszi! Miért is? Mert mindenkinek kötelező angolul beszélni? Az angol egy világnyelv? És a magyar? – az igen! ☺ (mehetsz a világban bárhová, mindig fogsz találni olyasvalakit, aki tud magyarul!) ☺ Tisztában vagyok azzal, hogy majd hallgathatom: Ez „hiszti” részemről, de nekem akkor is piszkálja a csőrömet! ☺

Egy nagy, jól ismert elektronikai cikket gyártó cég bemutatja a termékét és hozzáteszi: „Az innováció és te...” – persze angolul! Biztosan igazuk van. Elképzelem, amint egy „nyugati” boltban magyar terméket hirdetnek. Bemutatnák az árucikket, majd „természetesen” MAGYARUL hozzátennék: „Ezt vegye meg!” és hogy „Higgye el, ez egy nagyon jó termék!” Mi értelme van ennek? Hát... – Biztosan vinnék, mint a cukrot!

Valamiért kénytelen voltam bemenni a „klabkardos” áruházba. A hangosbemondó mondta a magáét: „Ne felejtse el használni a KLUBKÁRTYÁJÁT!” Jó tudni, hogy a helyi áruház még nincs elh....ve! ☺

Trécs

Megállítanak az utcán, trécselünk. – Juj de jó, hogy leírta az árkádos épület színét, nagyon sokan fel vagyunk háborodva miatta! (nem vagyok boldog, jobban örülnék, ha azt hallhatnám, „Ugye milyen szép lett? Látom magának is tetszik!” A felújított laktanyaépületet látta már? Az is borzalom!) Most mit mondjak? Nem akartam tovább fokozni a felháborodást. Az építészeknél van „Arany Citrom-díj”, amit azoknak az építészeknek szavaz meg a szakma, akik „elrettető” dolgokat visznek végbe. Városunk lakosságának is kellene igényelnie belőle, hogy átadhassa az „illetékesnek”. ☺

Más trécs. A városi főépítész behívatta a Bástya sétány alatti üzletek tulajdonosait, és mint előadó, arról tájékoztatót, hogy a város kivásárolja az üzleteket, mert oda a Bástya áruház és az OTP épülete közötti rész beépítésével egy MOZIT kíván létesíteni. Aztán eljutottunk a „van valakinek kérdése” részhez, amikor kellően bosszús voltam már. Megkérdeztem, mióta KÖZFELADAT a városnak a mozi építése? Utánaszámolt annak valaki is, hogy az ott levő, tizenegynéhány bolt „kisajátítása” alsó hangon is több mint százmillió forint lenne? – és akkor még nem beszéltünk a lebontás költségeiről. (ötlete nyomtatékosítására elmondta, hogy Vácon Pro Urbe díjat kapott a város főterének megalkotásáért) Természetesen ezt az „ötletet” látványtervvel tette „kívánatosá”... Később olvasom: „Az egyik tulajdonos agresszív hozzáállása miatt a terv meghiúsult!” ☺ Na kérem, már „értekeztem” arról, hogy mi minden voltam! AGRESSZÍV még nem voltam! (eddig) ☺

Más trécs. – Kellene a tv-ben egy beszélgetős műsor Esztergomról – mondja egy kedves ismerősöm a trécselésünk közepette. Lehetne a címe B-B. Nem Brigitte Bardot, hanem „belvárosi beszélgetések.” Mint mondtam, trécselünk, ebbe sok minden belefér. – Hát, akár jó is lehetne, DE most szűnt meg a helyi tv-ben egy műsor, amiben esztergomi emberekkel beszélgettek. Ne kérdezd meg, hogy miért! Lehet, hogy több idő kell a politikai műsoroknak. (tudom, megint ilyen, meg olyan vagyok ☺) Ezt jól kibeszéltük!

Más trécs. Jön a választás. ☹ – Ha egy aranyhal teljesítené egy kívánságodat, mi lenne az? – kérdezi egy barátom. – Hát (mondom nagy röhögve) – természetesen az, hogy teljesüljön három kívánságom! – Tudtam, hogy nem állod meg, hogy hülyének tessed magad! – jött a morózus válasz. Komolyan kérdezem! – Akkor komoly a válaszom is, csak a választások után ébredjek föl! – Á, tevagy. ☺ – Lehet, de eljátszom a gondolattal, hogy milyen jó lenne kimaradni abból a s....dobálásból (mondom SÁRDOBÁLÁSBÓL!) ☺, ami a választás napjáig fog tartani, minden oldalról!

Más trécs. „– Minap a nemkönyve alkalmán nosztalgiáztunk a ’régi’ esztergomi belvárosról: hogy milyen nagy kár volt lebontani a Lőrinc utca teljes oldalát, és betonszörnyeket építeni helyette!” Hát igen. Szentendrén sétálgatva mindig elmerengek azon, hogy ott nem engedték úgy GARÁZDÁLKODNI az építészeket, mint itt, Esztergomban; ott nem bonthatták le a régi városközpontot. Ismét elmondhattam az agyament tézisémet, ☺ miszerint: Esztergomban, a tatárok, a törökök, a német lovagok, valamint a „szovjet felszabadító hadsereg” együtt nem okoztak annyi kárt, mint az építészeink! ☺

Más trécs. Másodikos kisfiú, a védőnő utasítása: „El kell vinni a szemészetre, mert a táblázat vonal alatti részét nem tudja elolvasni.” Szülők: pánik, hiszen három hónapja voltak a gyerekekkel szemésznél látásellenőrzésen, amikor is új szemüveget kapott. Ennyit romlott a

szeme pár hónap alatt? Szemészet: újabb vizsgálat, minden rendben. Mint mondtam, trécselünk és a szülő a „vizsgált” kisfiú jelenlétében meséli az esetet. Megszólal a kisfiú: „– Hát persze hogy nem láttam, mert föl kellett venni a maszkot, amitől bepárasodott a szemüvegem!” – Te h....gyerek! Ezt miért nem mondtad ott rögtön? Vagy legalább itthon mondtad volna? – fakadt ki az apja! – Hát ő mondta, hogy föl kell venni a maszkot! A kedves védőnővel is eltrécselnék erről arról! No komment..... 😊

Más trécs. Az előző nemkönyvembeni agymenésemről beszélgettünk, a boszorkányokról. (mondták: te h...vagy 😊) A nőnap „hírekben” olvasom: „A skót kormány nevében Nicola Sturgeon miniszterelnök kedden (2022. március nyolcadikán) hivatalosan is bocsánatot kért mindazoktól, akiket boszorkányság címén ítélték el vagy öltek meg a 16–18. században Skóciában”. 😊 No komment, de a hiányérzetem megmaradt: Mi van azokkal, akik elítélték, megkínozták és kivégezték az áldozatokat?

Más trécs. Az Erzsébet parkban egy padon ülő férfi két sétáló hölgyel trécselt: „– Tudják, hogy egy csodálatos városban laknak?” Sajnos a választ nem hallottam, mert tovabicikliztem a Széchenyi térre, ahol is egy sátor elején a következő feliratot olvastam: „Az ország első városa”. Így egymás utáni történészként bekerült az eset ebbe a „trécs” firkálmányomba.

Más trécs. Pontosabban ez nem is trécs, mert csak végighallgattam az esetet. Ültem a vonaton, hazafelé jövet Esztergomba, amikor tizenöt óvodás szállt fel Piliscsaba állomásonál, két óvónéni, és egy óvó bácsi kíséretében. Felpezsdült a hangulat. Mint általában az ilyen korú gyerekek, ők is túlkiabálták egymást – kísérőik könyörgése ellenére. 😊 Igazából itt ment a trécs! 😊 Nem számolok be az összes részletről (volt a gyerekek között egy kislány, aki mindenben kacagott, de úgy, hogy nekünk, felnőtteknek is nevetnünk kellett). Esztergom–Kertváros állomását elhagyva az óvó bácsi feltette a húsz forintos kérdést: – A következő megálló már a végállomás, HOVÁ MEGYÜNK GYEREKEK? – ESZTERGOMBA – jött az egybehangzó, HANGOS válasz. – És? Esztergomban hová? – A Vízügyi Múzeumba! Na kérem, ezért került be ez a „trécs” a TRÉCSBE! Esztergom nevét nem lehet elég korán megtanulni! 😊

Más trécs. Minap az építkezések fotózása után elmentem lemlékképezni a Bazilika előtti oroszlánt, Esztergom címerével. Egy középkorú hölgy megkérdezte: „– Megmondaná, hogy mit keres itt ez az oroszlán? Hogy kapcsolódik ez Esztergomhoz?” Egy csomó gondolat száguldott végig az elmémbe. – Honnét tetszett jönni? – kérdeztem zavaromban. – Á, tősgyökeres esztergomi vagyok, de még sosem hallottam az oroszlánról. – Soha nem tetszett járni a várkápolnában? – ugyanis ott van a falon, mint freskó. Eredetileg tizennégy oroszlán volt látható, a tizenötödik maga a király volt. Valójában a jelkép a suméroktól ered, és a király égből kapott hatalmát jeleníti meg – nyögtem kislányos zavaromban, miközben azon törtem a fejem, vajon jól emlékszem-e a régen tanult leckére. Sőt, a Széchenyi téri posta előtt elhelyezett korongokon szintén látható a tizennégy oroszlán. Jah, és ez a mű, a megyei jogú város cím megszerzése ünneplésének a része.

Háború már megint

Nem akarom ismételni magam, DE... Csak elmerengek. Nem megyek vissza a történelem sötét bugyraiba, „CSAK” az első világháborúig. Mennyi értelmetlen halál, mennyi temetői parcella, mennyi fejfa... Az ember azt gondolta, hogy soha nem ismétlődik meg az az iszonyat! DE NEM! Vége lett, aztán teltek az évek és lőn a második világégés, ami után azt gondolhattuk, hogy ez már tényleg nem jöhet vissza, hisz a sok értelmetlen emberölés beleégett az emberek tudatába, nem akarhatják az értelmetlen gyilkolásokat. DE NEM!

A teljesség igénye nélkül:

A török–görög háború Ciprus miatt hány emberéletet követelt, és a dolog most sem „megoldott”, DE legalább már nem gyilkolják egymást.

Jugoszláviában az addig békésen egymás mellett élő emberek a politikusaik miatt elkezdték egymást gyilkolni. Nem megyek bele a részletekbe, DE tudjuk, a „békefenntartók” szeme láttára ezeket gyilkoltak meg, CSAK AZÉRT, mert.....

Vietnám: Egy nép egyedei egymást gyilkolták évekig ... – de ezt sem folytatom.

Kambodzsa: Csak úgy vallási alapon, meg – ezt sem folytatom.

Szíria: Aleppo. Ma már nagyon sok kép van fent az interneten, meg lehet nézni, milyen város volt. Egy csodás város, de csak VOLT! Meg lehet nézni, mivé tették! Elgondolkodtató, egyszerűbb lenne egy új várost felépíteni, mint a régi, szétlőtt várost lebontani és újjáépíteni. Az egész városban nem maradt egyetlen egy ép épület sem. Elgondoltam, kik lakhatták ezt a várost? Villanszerelők, kőművesek, kőfaragók, pécek, cukrászok, szakácsok, pincérek, tanárok, mérnökök, orvosok – és sorolhatnám tovább! Ezek az emberek egész biztosan nem lövöldözték szét a városukat, nem készítették menekülésre a családjukat. Hát akkor??? Miért? Kik?

Afganisztán: Orosz „békefenntartók”, aztán amerikai „békefenntartók”. Tálibok. Pusztuló lakosság. A lakosság élete mindenhol „olcsó”. Tudom, „hézagos” a felsorolásom. Csak arra szeretnék rávilágítani, hogy milyen értelmetlen az a sok öldöklés. Más vallású! Más pártállású! Más népcsoporthoz tartozó! ... Megint csak elmerengek, nincsenek kibeszélve a dolgok. Egy idő után már beszélni sem lehet a dolgokról, mert az is ellenséggé válik, aki mégis szóba meri hozni azokat. Nekem az az érzésem, hogy ha valaki nagyon hosszú ideig van hatalmon, elveszíti a realitásérzékét. Már csupán a „megmondóemberein” keresztül tud a külvilágról, és így már nagyon könnyű ellenséggé kikiáltani a hatalom intézkedéseivel szembeni kétségeket hangoztató embereket. Ha valaki csak kicsit is mást gondol, rögtön ellenség lesz.

A „legfrissebb” ellenségeskedés az orosz–ukrán háború. Megint csak azon elmélkedem, hogy testvérnép. Mekkora áldozatot hoztak a második világháborúban? Ők nagyon is jól tudhatják, milyen nélkülözést, mennyi értelmetlen halált hoz az ilyen gyűlölködés; mekkora munkába, mennyi fáradságba, mennyi könnybe és nélkülözésbe került újra felépíteni az országukat. Nem tudom! Nem tudok semmit! Értetlenül nézem, hogyan döntik romokba az épületeket, hogyan válnak földönfutóvá az emberek, hogyan dőlnek romba nehezen fölépített egzisztenciák. MIÉRT???? MIÉRT?? Lelki szemeim előtt megjelenik: két árvaságra jutott kisgyerek kezét fogva botorkál a romok között.... Ez hányszor ismétlődik meg a történelemben? Ez hányszor fog MÉG megismétlődni a történelemben? Megint hány

embernek kell értelmetlenül meghalnia? Azt már nem is kérdezem, MIÉRT?? Nem tisztem igazságot tenni, mert nem is tudok! De ezt a sok elveszített emberéletet semmivel nem lehet megmagyarázni. Itt hagyom abba, mert csak kérdések ömlenek belőlem, és a mérhetetlen elkeseredettség, meg szomorúság.

Vagyon, vagyonok (vagyonocskák)

Néha elgondolkodom! (Tudom, ez egy rossz szokás, meg nagyképűen is hangzik – még hogy „gondolkodom”?). Most a napi hírek a háborúról szólnak. Illetve a háborúhoz kapcsolódó egyéb hírekről, például a „szankciókról”. Felettből érdekesek. Olvasom, hogy ki mindenki külföldön állomásoztatott vagyonát zárolták. Olvastam anno, milyen sok bányásznak nem fizették ki a bérét annakidején Oroszországban. E mostani hír szerint egy volt KGB-s tiszt negyvenhétmilliárd forintot érő hajóját foglalták le Barcelonában. Hááát, felettből elgondolkodtató. Eltűnődöm, hogy egy magyar tisztnek lehetne-é mondjuk csak négymilliárd forintos vagyon a külföldön? 😊 Egyik nagy angol futballklub tulajdonosának is „zárolták” a klubját, és kiderítették róla, hogy így, meg úgy jutott a vagyonához. Én csak azt nem értem (azt sem), eddig ezt hogyhogy nem derítették ki? Jó, kellett a pénz, és mindegy is, hogy hogyan kereste, DE itt költi el. Akkor hát nem is érdekes? Soha életemben nem turkáltam más zsebemben, mindig azt vallottam, „Az az ő dolga, én meg nyugodtan alszom.”. Csak úgy, minden ítékezés nélkül elmélkedem ezekről a máról holnapra „feltámadt” (kiderült) hatalmas vagyonokról, „oligarchákról”, meg a ... 😊 Igen, tudom h..... vagyok! 😊 Szinte minden nap olvasható hírek ezek, mármint a zár alá vett oligarcha vagyonok, hol Japánban, hol Angliában, hol – és még sorolhatnám tovább, de nem teszem, csak (megint) elgondolkodom! Pista bácsi, Sanyi bácsi, Sári néni (tovább őket sem sorolom) hogy a csudában nem tart külföldön, több országban zárolható vagyonokat meg számlákat? (megszólalt a „hülye demagóg” énem:) Nekik zárolták a csirke far-hátat, hogy ... 😊

De ezt a demagóg dolgot sem folytatom! 😊 Nem is értem, hogy minek firkálgatok, ha mindent a „nem is folytatom”-mal hagyok abba? 😊 De ebben az a jó, hogy ha továbbgondolják a megkezdett gondolatokat, ...! 😊

Bucka (buckák)

Megint hülyeség jut az eszembe: (buckalakók ☺) de most nem! Már megint kerékpározom és „bosszankodom”. Vannak „természetes” buckák, ezek a dilatációs hibák, amik egy idő után kialakulnak az utakon (Lásd a kerékpárúton! – Hogy miért, annak részleteibe ezúttal nem megyek bele.), aztán vannak „mesterséges” buckák. Most ezekről regélek.

Abba már belenyugodtam, hogy egy-két felelőtlen ember miatt, a többség szív, mint a torkosborz. ☺ Gondolok itt egy lakóparki útra, ahol is ki van téve a „harmincas, sebességkorlátozó” tábla a lakópark egészére. Azok miatt a „felelőtlen” emberek miatt, akik nem tartják be a tiltó táblákat, BUCKÁKAT telepítenek az utakra. Még ez is rendben lenne, CSAK... Nem tudom, hogy ezeket a buckákat úgy ad hoc módra készítik vagy „szabvány” van rá, hogy milyen szélesnek, milyen magasnak kell lenniük. Emlékeim szerint a lakópark temető felőli oldalára telepítettek először nagy számban buckákat. Ezek kellően szélesek és kellőképp magasak voltak. Már majdnem tökéleteset mondtam VOLNA, DE sajnos a kerékpárosokra nem gondoltak. Konkrétan: nem hagytak kellő távolságot az úttest szélpereme és a bucka között, hogy ne álljon meg a víz, csupán öt-hat centit. Na mármost, nagyon ki kellett centizni, hogy azon átmenjen a kerékpáros, vagy persze maradt az, hogy egy nagy zökkenővel áthajtott a buckán. Aztán a lakópark „főútjára” telepítettek buckákat. Itt már, kellő odafigyeléssel, a széltől elhagytak harminc centimétert, tehát örülhetett a kerékpáros. Az autós már kevésbé, mert a buckák nagyon magasra és meredekre sikeredtek. Az építők mentségére szolgáljon, hogy szétszedték és újracsinálták. Ezek már szélesebbek lettek, de a magasságuk ezeknek sem lett jó, némely kocsik alját súrolták. Bucka újra szétszed, és új bucka készült. Végül megszületett a végleges megoldás. Három a magyar igazság! ☺ Szerencsére vagy inkább csodák csodájára, a kerékpárosoknak megtartott harminc centis „átjáró” mindvégig megmaradt! Aztán jött egy újabb megrendelés egy új buckára. Az ember azt gondolná, hogy ezt már elsőre jóra csinálják! A magassága, szélessége sikerült, DE az oldalán, megint nem hagytak helyet a kerékpárosoknak. Úgy száz méterre történt mindez a háromszori kísérletre megépült buckáktól. Tudom, le is szállhatnék a bringáról és áttolhatnám, vagy ugrathatnék is egyet az ilyen buckákon. Azt teszem, mert mi mást is tehetnék, DE minden alkalommal elbeszélgetek magamban az illető építőipari kivitelező édesanyjával, hogy hogyan tehette velünk, hogy egy ilyen gyereket nevelt föl a nyakunkra? ☺ Tudomásom szerint egyazon útépítő vállalat készítette a buckákat! (Persze lehet, hogy az emberek cserélődtek, és hát miért is néznék meg azt a buckát mintának, ami RENDESEN MŰKÖDIK?)

Na kérem, ez volt az én „buckasírámom”! ☺

Cím nélkül

Merthogy nem tudom címhez illő rövidséggel megfogalmazni a mondandómat. Politizálni fogok, illetve dehogy! Azon gondolkodám, miért is van, hogy nem hallják meg egymást az emberek. Egy kedves ismerősöm (aki egy igazán jobboldali családból származik és melleleg maga is megrögzött jobbos) átküldte egy „régii” írását a kételyeiről, melyek miatt a barátai szinte lekommunistázták. Pontosan leírja, és az írása, kísértetiesen hasonló, a mostani választások történéseire s – nem mellékesen – tartalmazza az én az én „kételyeimet” is! „Itt semmi nem változik, itt minden megváltozik.” Hajszálla ugyanaz van: „szekértáborok”! Akinek a „miénktől” eltérő a véleménye, az – a szekértáborról függően – kommunista vagy szélsőjobboldali! Eszembe jut egy régi kabaréjelenet a „Duna menti népekről”, miszerint: „Mit akarok én! Hogy mit akar a másik, az kit érdekel?” Ha te a ... -ra szavazol, akkor te ilyen-olyan vagy! Itt megint szekértáborról függő a kifejezés „jelzős” része, de abban mindkét szekértábor véleménye azonos, hogy az ellenfélre (szerintük ugyan az ellenségre) szavazó, az (finoman szólva) nem rendes ember! Persze lassan kialakul egy újabb szekértábor: a **SZEKÉRTÁBORON KÍVÜLIEK SZEKÉRTÁBORA** ☺. Sokan belefáradunk abba, hogy szerintük „Csak az lehet rendes ember, aki ránk szavaz”! A legeslegremesebb számomra az, hogy fanatizálva vannak a táborok! Fanatikus emberrel pedig nagyon nehéz szót érteni, bármely táborhoz is tartozik. Egy barátommal arról elmélkedtem: „Te mindenre azt mondd, hogy ’hű de jó!’ – amiből én nem igazán tudok tanulni.” Egy általam elkészített digirámát odaadom neki azzal, hogy „köpködd meg!” Lefordítva: kritizáld meg! Na mármost, ha dicsérgeti azt, amiről a szívem mélyén tudom, hogy még nem az igazi, hát akkor egy idő után még el is hiszem, hogy hűűű! ... (persze tudom, hogy nem az) Úgy vagyok vele, ha kritikát mondanak valamiről, elgondolkodom rajta, s ha nem tudom elfogadható érvekkel megvédeni azt a bizonyos dolgot, akkor javítok rajta. Nos, a napi politika nagyon hajaz erre a dilemmámra, de itt már nem lehet semmiről véleményt nyilvánítani, mert ... (lásd fentebb). Eltűnődöm, miért is van, hogy egyik szekértábor sem töpreng el a másik javaslatán, legyen az bármi is! Rendkívül elgondolkodtató, hogy egy-egy megszólaló – legyen szó bármilyen apró dologról – azonnal ki lesz kiáltva akárminek, ha az általa megfogalmazott vélemény eltér az éppen regnáló szekértábor elképzelésétől. „Aki nem ..., az nem magyar!” Az nem ... – és így tovább. A megszólaló leélhette az egész addigi életét tisztességben, becsületben, de elég egy ártatlan kételkedő kérdés, és azonnal ilyen meg olyan ellenséggé válik! Annak a bizonyos „gondolatébresztő” írásnak a végén egy Széchenyi idézet volt olvasható. Már régen nem olvastam Széchenyitől citátumokat, ezért úgy véltem, éppen itt az ideje felújítani ezirányú ismereteimet és bemásolni párat a nagyon is idevágókból.

„A magyar nem szokott igazságos lenni, hanem szeret másokat sértegetni, s mivel ez neki nem fáj, azt hiszi, azoknak sem fáj, akiket sért.” ... Aztán még egy:

„A magyar szó még nem magyar érzés, az ember, mert magyar, még nem erényes ember, és a hazafiság köntösében járó még korántsem hazafi. S hány ily külmázos dolgozik a haza meggyilkolásán ...”

És még egy nagyon ideillő idézet, a fentebb említett kritikai dilemmámról:

„Ha anyaföldünk mocsárit, kopárságit említem, s nem dicsérem: hazaszeretetből ered; mert inkább viruló kerteket kívánnék ott szemlélni, hol ma vadkacsa s vadlúd, vagy homok és por.”

Itt be is fejezem, és csak remélni tudom, hogy a „LEGNAGYOBB MAGYARTÓL” idézett mondatokat nem fogja lepocskondiázni egyik szekértábor sem!

Ikonikus helyek

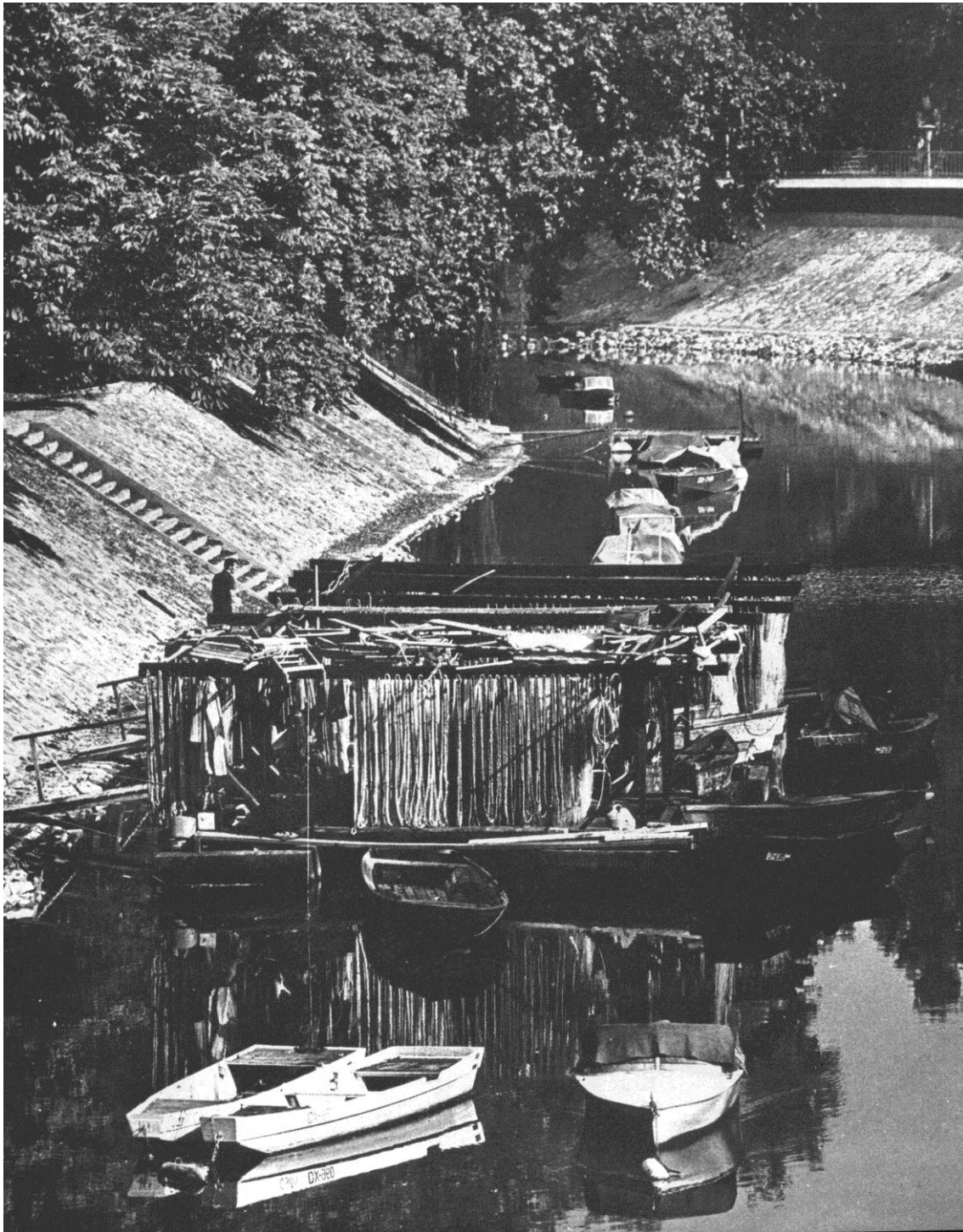
Egy hasonlóan vén ☺ ismerősömmel beszélgettünk a régi „ikonikus esztergomi helyekről”.

Mackó tejivó. Pontosabban a NAGY MACKÓ tejivó. (Szinte hallani vélem az unokámat: „Papa, miért nagy? Volt kis mackó tejivó is?” (volt)). - Ahol is reggelizni lehetett – na nem pálinkát! ☺) Nagy alumínium lábasokban forralták a tejet és csinálták a kakaót. Ki-ki a választásához kérte a friss péksüteményt és fogyasztotta el ott, helyben a reggelijét. Közben nézhette, ahogy a nagy, húszliteres alumínium tejeskannát föltették egy kis dobogó tetejére, és a kanna szélére akasztott mérőedényekkel mérték ki a vásárlóknak a „kannás tejet”. Ki miben kérte, mert akkortájt még voltak tejeskannák (nem műanyag flakonok), a vevők azokban vitték haza a tejet. Volt literes, félliteres és – ha jó a memóriám ☺ – decis mérőedény, hogy mindenkinek az igényét teljesíthessék. Ma ugye már száműzve vannak az alumínium edények, ... ☺ Na kérem, ez csak egy az „ikonikus” esztergomi helyek közül! ☺

Halászcserda. Ez egy igencsak ismert ikonikus vendéglátóhelye volt a városnak a Kis-Duna partján. Előtte a Kis-Dunán egy úszó stég volt kikötve, rajta halászok kiterített hálói száradtak. A mellé kikötött haltároló csónaktest nagyobb fogások után az élő halak „raktározására” szolgált. A csónaktest két-három centis furatokkal volt ellátva, azokon keresztül áramlott át a víz, így maradtak élve benne a halak. A csárdában esténként élőzene szórakoztatta a vendégeket.

Sziget Vendéglő. A köztudatban „Zokogó majom” néven híresült el. ☹ Ahhoz is kellően vénnek kell lenni, hogy erre emlékezzen valaki. Ez a „műintézmény” a Prímás-szigeten volt, a „Lépcsős híd” sziget felőli oldalán. Ma simán lekocsmáznák. Nem mondom, hogy nem az volt, de igazán nem ez volt a lényeg. A Zokogó majom vendégei kint ültek a Kis-Duna partján, kártyáztak a kockás abroszos asztalok mellett, és melleleg sört is ittak, de inkább a vidám hangulata miatt volt kedvelt hely, s mert a szomszédságában volt a „Vasas” futballpálya, a meccsek után ott lehetett „búfelejteni” vagy örömkorsó sört inni – attól függően, hogy győzött vagy kikapott a kedvenc csapat. ☹

Kispipa Étterem Restaurant. Zenés hely volt. Egy éttermi részből és egy söntésből állt. Elvitelre az ételt az udvarra nyíló ablakon adták ki.

Kettőspince. Ma is áll az épület, de megváltozott a külsejében, és működésében is. Kint állt a határban, a városon kívül. Mára már szinte összeépült a várossal. Alul zenés pincehelyiség, fent az emeleten hangulatos étterem volt, és ott volt a „lengőteke”, egyéb szórakozásnak.

A Szentgyörgymezői Olvasókör. Sokan emlékeznek rá (persze hogy az öregek), hogy még régebben Katolikus Legényegylet néven volt ismert, aztán kapta a mind a mai napig használt jóval rövidebb Olvasókör nevet. Volt itt mozi, és az „egyéb” szórakozás mellett, működött a kuglipálya. Szinte állandóan mentek a kuglicsaták, még hagyományos FA kugligolyókkal. Ha nagyon csórók voltunk (és mindig azok voltunk 😊), kikönyörögtük, hogy állíthassuk a kuglibábukat. Lévén akkor még egyszerű világ, kézzel állígtattuk a bábukat, aztán – ha jól végeztük a „dolgunkat” – kaptunk egy kevés pénzt, amit elfagylaltozhattunk.

Ha már úgyis Szentgyörgymezőnél tartok, meg kell említenem a „Korencsi kocsmát”. Itt is hódolhattak a kártyázás – és persze az alkoholfogyasztás – szenvedélyének is az emberek. 😊

Bisztró. Ez egy étkezde volt a mai K&H bankfiók helyén, egy úgynevezett „talponálló”. Az emberfia odament a bejárat mellett üzemelő pénztárhoz, megvette az ebédre megálmodott kaját, kapott róla egy blokkot, amivel odament az ételkiadóhoz, ott feltette az ételt a tálcájára, aztán elvitte egy hosszúkás, mellig érő „asztalhoz”, és állva fogyasztotta el. Ha esetleg megszomjazott, kérhetett valami italt is, ki-ki ízlése szerint. A pultba süllyesztett kb. ötliteres hengerben tárolt borból mérték ki a porciókat, attól függően, ki mit kért: hosszúlépést vagy kisfröccsöt, vagy... 😊 Ez a „hosszúkás” asztal volt a talponálló jellegzetes bútordarabja az asztallap alatti polccal, ha a vendég esetleg „aprónéppel” tért volna be ebédelni! 😊 (A „nagyon öregek” még emlékeznek rá, hogy a bisztró helyén korábban textiltolt működött.)

Ha már a talponállónál tartok, nem feledkezhetek el a Hordó nevű műintézményről a Rákóczi téren, a Bisztróval szemben, ide a szomjas emberek jártak. Bemenni egy hordón keresztül lehetett, és az ablakok is kisebb hordókból voltak. A pultot és az asztalokat – a könnyebb tisztíthatóság érdekében – szürke horganylemezzel borították.

Fürdő szálló. Nem csak szálló volt. Ikonikus része a „Pálmaterem” volt, ami „belógott” a strand területére. Teraszának az adott különleges hangulatot, hogy onnan rá lehetett látni a strandra és az ott fürdőzőkre. Ha valaki megéhezett vagy megszomjazott, kiülhetett és megebédelhetett a teraszon. A teremben mindig élőzene mellett szórakozhattak a vendégek.

A Kis-Duna partján állt a Kék Duna vendéglő, a későbbi „Volán szálló”, és a mai Érseki Papnevelő Intézet helyén. A jó hangulatot a cigányzene biztosította. Nyáron kerthelyiség várta az étkezni és szórakozni vágyókat. Itt hagyom abba az ikonikus „vendéglők” felsorolását (pedig még volna sok ☺).

Közös jellemzőjük ezeknek a vendéglőknek, hogy mindegyikük kínálatában ott volt a „zónapörkölt” nokedlival (galuskával), koviubival (kovászos uborkával) – az akkori idők ikonikus kajájával! 😊

Napsugár cukrászda. Ez a cukrászda a fiatalok kedvelt randihelye volt a Lőrincz utca elején, nagyjából a mai Kínai vegyesbolt helyén. Lépcsőkön kellett felmenni, és süteményt, meg fagyaltot fogyasztottunk, amikor éppen megengedte a pénztárcánk. 😊

Nem tudom nem megemlíteni a mozit. A „mi időnkben” nem a plázákba jártunk mozizni, hanem itt helyben, a Petőfi moziba. A mozi előcsarnokában működött a kukoricapattogató. (nem csak a plázákban van ilyen) 😊 Jó, tudom, nem többliteres fazékba kaptuk a kukoricát, meg a kólát, de volt! És persze árultak peracet is. Na kérem, ugye hogy milyen jól elvontunk mi is anno? 😊

Központi Kávéház, aztán Rió Kávészalon, majd Belvárosi Kávéház, ma pedig Szamos Cukrászda. Nekünk, csórikáméknak 😊, csak „úri kávéház” volt, merthogy nem a mi pénzárcainknak való hely volt. Életemben először, a sikeres szakmunkásvizsga után mentünk be, és néztünk körül. 😊 Ez a város legelőkelőbb kávéháza volt – ma azt mondhatjuk, hogy a város lerégebbi kávéháza, amit ezernyolcszáznegyvenegyben alapítottak. (Bővebben: Wikipédia. 😊)

Esztergom

Kis - piac

Még egy ikonikus hely, ami eltér az eddig említettektől: a vaskapui menedékház. Az épület 1914-ben épült a Magyar Turista Egyesület Esztergomi Szervezete számára – az egyesület vezetője, Brill Gyula által gyűjtött adományokból. Ez az a hely, amit korhatár nélkül, az esztergomiak minden korosztálya meglátogat akár szervezeten, akár egyénileg, gyönyörködni akarván Esztergom látványában. Ha vendégem érkezik valahonnét, viszem a Vaskapuba, hogy lássa Esztergom panorámáját.

Vaskapu M. T. G. esztergomi osztály menedékháza

Esztergom.

Vaskop menedékház.

Most befejezem, mert a visszaemlékezés – ifjúságom emlékeinek felidézésén túl – óhatatlanul ráébreszt a koromra 😊 (amikor barátommal diskurálunk ezekről a régi dolgokról, és közli, „milyen vének vagyunk!”, bosszantására azt válaszolom, hogy „csak te, mert én mindezt csupán az édesanyámtól tudom, hisz még nem is éltem akkor!”) (noha öregebb vagyok nála 😊)

Választás

Csak úgy „elmélkedem” már megint. Vannak az országgyűlésnek örök nyertesei. Vannak „képviselők”, akik mindig a listáról jutnak be. Az egyéni képviselőválasztáson mindig „buktak”, DE a listáról újra meg újra bekerülnek a parlamentbe. Elgondolkodtam azon, hogy így hogyan is választanak az emberek? Tudom, lehet magyarázni a dolgokat így is, meg úgy is, és én ezt el is fogadom. Ez is egy álláspont, az enyém pedig egy másik, miszerint, ha az emberek úgy választottak, hogy nem kérnek X vagy Y személyéből, aztán azt látják, hogy X vagy Y ismét a parlament tagja – méghozzá LISTÁRÓL –, elgondolkodtató. Amennyiben ez már többször fordul elő, hááát az még elgondolkodtatóbb. Az ilyen történéseket én kicsit a demokrácia megcsúfolásának érzem. „Döntött a népakarat” – Jah igen! – látjuk ezeket az eseteket. Aztán tovább „elmélkedem”. Nem kicsinylem le senki munkáját. Én elfogadom, hogy a politikus is „munkát” végez. Hogy milyet? Arról többoldalas értekezést írhatnak, de nem teszem, mert tudom, ez is szubjektív dolog. Mint mondtam, ez az én egyéni véleményem. Az én véleményem az is, hogy ugyancsak elgondolkodtató: az iskoláik elvégzése óta „csak” politizáló képviselők akár életük végéig „képviselősködhetnek” a demokrácia jegyében. Tudom, hülye vagyok – ezt már nagyon sokszor hallottam! ☹ De hogyan teljesül a demokrácia, ha ezek a kiskapuk soha nem fognak bezáródni? Tudom, vannak más álláspontok a „listás” helyek fontosságáról, de mint mondtam, én elfogadó hülye vagyok, most is csak firkálgatok arról, hogy mi az én véleményem e „demokratikus” dologról! És persze el ne felejtsem megemlíteni a felelősség fogalmát! Olyan „jó hallani” egy politikus szájából, hogy „Vállalom a felelősséget”, aztán ismét beül a parlamentbe, persze már listáról. ☹ És persze kár elkezdenni jobb- meg baloldalizni, én mindenkiről beszélek, aki csak politizál! ☹ Aztán az is felettébb érdekes dolog, hogy a képviselők egyhangú szavazására – pártállásukra való tekintet nélkül – általában csak a „tiszteletdíjuk” megszavazásakor kerül sor. (Tudom, már megint hülye vagyok! ☹) (Városunk egy képviselőtestületi ülésébe tekintettem be a minap, mely alkalommal egy „kedves” képviselő felszólalásában azt ecsetelte, hogy „mivel a kormány felemelte a polgármester illetményét, időszerű lenne, ha a képviselők tiszteletdíját is emelnék.” Ezzel igazából nincs semmi bajom, csak hogy ez a „kedves” képviselő valójában olyan ritkán látott „vendég” a testületi üléseken, mint a fehér holló! ☹ Ettől persze nagyon is „HITELESSÉ” válik a felszólalása! „KÉPVISELŐ A LAKOSSÁG SZOLGÁLATÁBAN.” (tudom, már megint hülye vagyok! ☹) Az én választási dilemmáim valahogy mind a „pénzisten” imádatánál kötnek ki, nem a „SZOLGÁLATNÁL”! ☹ Tudom, már ki sem írom, h..... vagyok! ☹

Persze minden lehetséges, még akár az is, hogy én látom rosszul a dolgokat! ☹

E firkálgatás után olvasok a neten egy tanulmányt a mesterséges intelligenciáról: „...nem hagyhatjuk szó nélkül a spanyolországi nemzetközi üzleti egyetem közvélemény-kutatásának nem is olyan meglepő eredményét. Az európaiak 51 százaléka gond nélkül lecserélné parlamenti képviselőit mesterséges intelligenciára.” ☹

Kilincs

Számolgotom káros szenvedélyeimet! ☹ Kövek, régi fényképezőgépek, kapuk és ... – hadd ne soroljam tovább, mert csak feleslegesen fogyna a papír. ☹ Azért még egyet hozzátennék: emlékképkészítés. Végig csavargom a várost egy-egy emlékképtéma miatt. Mászkaláltam régi kapuk után, ... most találtam megint pár érdekes kilincset, bár már készítettem egy összeállítást a kilincsekről, nem tudtam ellenállni a „kényszernek” ☹. Össze is jön két-három nagyon szép kilincskép, ami persze nem elég egy digirámához – ilyenkor veszi kezdetét a tervszerű keresés. Ennek apropóján elgondolkodom: egyre kevesebb a régi kapu, pedig igazán szép, régi kilincsek csak a régi kapukon vannak. Milyen jó is volna egy „kapuszeretetotthon”. Volna egy terület, ahol a régi kapuk fel lennének állítva, mintegy szabadtéri kapuarborétum volna. ☹ Tudom, manapság nem olyan világot élünk, melyben ilyen „hülyeségekre” pénzt tudnának áldozni ... – csupán eljátszottam a gondolattal! ☹ Csak hát nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy minden ilyen kapu, kilincs, eltűnésével szegényebbek leszünk. Ha valamiért lakatlanná válik egy öreg ház, azonnal elkezdődik a lecsupaszítása. Bármilyen dísz, akár egy szép kilincs is, napokon belül elvész, mert azonnal beindítja a „hiénák” működését. (Pardon, eltűnik, mert a fizikából tudjuk: „az anyag nem vész el, csak átalakul”). ☹ Megvan sok régi kapu képe, és a valóságban már sok eltűnt közülük, kilincsestől. Mi (vén nyuggerék) még emlékszünk a rémült tárgyaira, de... Tudom, a fiataloknak – ifjonti koruknál fogva – ez a dolog nem „játszik”, de ők is öregedni fognak, és majd akkor számonkérjük rajtunk, hogy hová is lettek a letűnt korok relikviái. Én „büszkén” elmondhatom majd, hogy részemről elvégeztettem a dolog azzal, hogy egy „rakat” dolgot leemlékképeztem, meg a „papamesék” firkálmányaimban el is meséltem, hogy „hogya” volt. ☹

Emléked örökké II.

A minap terveket szövögettem egy digirámához, amihez temetői képek kellettek. Elmentem hát emlékképezni. ☺ Az ember fejében megszületik egy cím, majd megtölti tartalommal, aztán sok esetben a végeredmény teljesen más lesz, mint amit elsőre kitalált. (a digiráma címe is megváltozott, végül ez lett: „ez egy kicsit szomorúra sikeredett”.) ☺

Szóval, emlékeimbe bevillant az „emléked örökké élni fog”. „Lírikus” hangulatú látványt keresgélve keresztül-kasul bejártam a temetőt, és persze sok sírfeliratot is elolvastam. Eszembe ötlöttek Radnóti Miklós – számomra halhatatlan – sorai a Nem tudhatom ... című verséből:

„Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,
nekem szülőházam itt e lángoktól ölelt
kis ország, messzeringó gyerekkorom világa.” ...

Gondolataimban kissé átalakítva, miszerint: Nem tudhatom, másnak e nevek mit jelentenek, nekem az őseimet és szüleimet, ismerőseimet ... Ismert régi családnevek Esztergom múltjából és ismeretlen családnevek, melyek az illető család tagjainak jelentenek sokat. Gondozott és elhagyatott sírok. „Kihalt” családok sírjai. Megdőlt sírkövek, melyekről kiabál az idő múlása. „Emléked örökké...” – ötlök fel gondolataimban újra meg újra. Tehetős és szegény családok sírjai. „Hivalkodó”, hatalmas kripták és a szegények egyszerű síremlékei – gondozva vagy gondozatlanul. Nagy síremlékekre ragasztott értesítés arról, hogy „A sírhely megváltási ideje lejárt ...”

Én, ha „idegen” helyen járok, és ha megtehetem, kimegyek a helyi temetőbe. (emiatt, mondták már rám, hogy „hülye vagy!” ☺) Fölöttébb érdekes dolgokat láthat az ember. (Fiam párizsi útja alkalmával lefotózta Jean de La Fontaine síremlékét – háát, innen nézve hatalmas, mert a mi temetőinkben ritka látvány egy ilyen „nagy” síremlék. Abban azonban minden temető hasonlít, hogy az egyszerű szegényember sírjától a gazdag, tehetős ember sírjáig – gondozva vagy gondozatlanul – megtalálható. Kifejezetten szomorú látvány sok temető elhagyatott része. „emléked örökké ...” Régi temetők, melyeket már csak a szél gondoz. Vandál pusztítás, széttördelt sírkövek, ledöntött síremlékek ... Ápolt, virágokkal teleültetett sírok. Hatalmas a kontraszt ... Egyszerű sír, idős anyóka hajlong, virágot ültet éppen, látszik rajta a derék, és lábfájás minden tünete, meg az is, hogy az „emléked örökké...” nála még működik. A sírkőre ragasztott értesítést olvasván, nem tudok nem gondolni rá, hogy a halottjaiknak hatalmas síremlékeket állítók vajon mire gondoltak? (jó, tudom, már megint demagóg vagyok!) Lehet, hogy valójában semmire, csak simán megengedhették maguknak, mert tehetősek voltak, és mára már kihalt a család. Lehet. Ezek a gondolatok csak úgy átsuhannak az ember agyán – bárminemű ítékezés vagy következtetés levonása nélkül.

Nem lopom tovább a Kedves Olvasóm idejét, csak lefirkálgattam ezeket a csélcsep gondolatokat, amik egy digiráma emlékképei elkészítése közben megfogantak az elmémbe.

Most egy „örömködés” következik

Jövök ki a kedvenc áruházamból. Az előttem távozó hölgy kiveszi a táskáját a bevásárlókocsiból és kérdi a várakozóktól: „Egy kis méretű kocsit?” – „Mennyi van benne?” – jön a „szokásos” visszakérdezés. – „Nem érdekes, én is úgy kaptam!” – „Akkor köszönjük!” Na kérem! Ehhez hozzáteszem még, hogy ő is kapta, tehát a „jó cselekedet” már azzal kezdődött. Milyen kevés elég, hogy a jó érzés eluralkodjon az emberen? ☺ Ilyenkor tényleg örülök! Nem veszekednek, nem vitáznak, egyszerűen JÓ emberek tudnak lenni! ☺

Ígélet

Fogadkoztam már, hogy nem firkálok többé a mobiltelefonos kényszerképzeteimről, DE nem tudom megállni! ☺ Az idő múlásával egyre megengedőbb vagyok, de amikor nagyon összejön, mármint az, hogy egymás után történnek hasonló „esetek”, háát ... ☺

Szóval gyalogolok. Egy bolt előtt áll egy ifjú hölgy, egyik kezében energiatallal, a másikban elektromos cigarettával. Egy szívás, egy korty ital ... – és ez így ismétlődik. Nem tehetek róla, a Siva istennő jut az eszembe a sok-sok karjával – vajon ma hogyan ábrázolnák „élethűen”? Eljátszom a gondolattal: egyik kezében kávé pohár, a másikban italos pohár, aztán cigaretta, energiatallal – és hát ne feledkezzünk el a telefonról sem, mert ha már sok keze van, akár két-három telefont is simogathatna. Nem bírom ki nevetés nélkül. Rá két percre, három fiatal hölgy megy egymás mellett, a bolt előtt, leszegett fejjel, telósimogatás közepette. Ismét csak nevetnénekem támad. Duna-part, sétány, apuka tolja a babakocsit a hasával, mert a kezei foglaltak a telefonja miatt. Mellette megy anyuka, szintén a telóját simogatva. Szegény gyerek! Bár feltehetőleg csak azt kell kibírnia, hogy annyira megnőjön, hogy ő is simogathassa a telóját. Befejezésül azért egy (a szívemnek) kedves látványról szeretnék beszámolni. Kis-Duna part, egy anyuka tolja a babakocsit – a KIVÉTELESEN feléje néző babájával –, miközben mosolyogva trécsel a hangosan kacagó kicsivel. Szívet melengető látvány! És még egy, szintén Kis-Duna parti élmény: Egy család – anyuka, apuka és egy nyolc-tíz év körüli kislány – ül a padon. Előttük egy babakocsi, benne – szemben a családdal – egy jókedvű baba, aki jókat „kurjongat” a család örömére! Sehol egy telefon! – olyan jó ilyet látni. ☺

Szigorúan tizennyolc év fölöttieknek!

Már sokszor irkafirkáltam hülyeségeket, ez is az léssen! 😊 Mint már korábban firkálgattam, a műhelyem ajtaja szinte mindig tárva-nyitva van, így aztán simán behallatszik a járókelők kinti szövegelése. Az a képtelen gondolat fészkelte be magát az agyamba, hogy időszerű lenne a közösülésre egy új kifejezést kitalálni, mert a „rég” kötőszóvá alacsonyodott. Jó magam régebben is a „szerethető” változatot, a „szeretkezést” részesítettem „előnyben”. A régi népi irodalomban volt szokás a dolgot B***-nak nevezni, ez alakult kötőszóvá a mai „köznyelvben”.

A covidos viccek egyike, hogy „A világon a legsűrűbben emlegetett szó a 'COVID', kivéve Magyarországot, ahol is a B***”. Elszomorító, hogy sajnos ez igaz. A hölgyek kivívták az egyenjogúságot, ma már sűrűbben használják e „kötőszót”, mint a férfiak, sőt... A szóhasználat a fiatal korosztályt sem kerülte el. Megdöbbenően kis csemeték is használják a kifejezést kötőszó gyanánt, eredeti jelentésétől függetlenül. Sőt, tapasztalatom szerint nagyon is sűrűn ismételt kötőszóként! Ráadásul, ha belegondolok, ezek a fiatalok még annyira fiatalok, igazából lehet, hogy nem is tudják a szó eredeti jelentését. 😊

Na kérem, ennyi a „rinya” erről a témáról! 😊

Vízió(k)

Már megint egy agyament vízió! (persze erről sem tehetek ☹) Alszom a teraszon és álmodom a hülyeségeket. Az egyik őseember, egy elhasadt ágba beszorított egy érdekes alakú követ, amit mindenféle liánokkal, meg állati maradványokkal rögzített, és lengeti a kezében. A hordavezér nézi egy darabig, aztán elveszi tőle és széttöri. „– Ez nem mehet így tovább, azonnal el kell hagynod a hordát!” A kérdésre, hogy miért, hosszas felsorolásba kezd. Elmagyarázza, hogy most a kőfejszét találja fel, aztán a lándzsát, majd a kardot, és már nem lesz megállás! Jönnek a puskák, pisztolyok, ágyúk, repülők, majd a rakéták, meg a pomogácsok. Onnét aztán következik a visszafordulás. Majd az lesz, hogy „Magyarország előre megy nem hátra”, aztán visszatérnek a vármegyék, a főispánok, az alispánok, a csendőrök kakastollal. (Ha esetleg nem lenne elég kakastoll, majd rendelnek Kínából.) Aztán az utcára már csak zsinóros mentében lehet kimenni, majd csak kacagányban. Végül már csak lovon lehet közlekedni. (Jut eszembe, a pallosjog a bíróságok helyett, meg persze a deres, meg a kaloda! ☹) Jaj nekem! Kinek kellene szólnom, hogy én kaphassam meg, az első éjszaka jogát? ☹) Aztán már csak kardokkal lehet igazságot szerezni, és lassan, de biztosan visszatérünk a kőbaltához, végezetül az elhasadt ághoz. „– Mindezt megelőzhetem, ha már most elveszem a kedvét a kőbaltától ennek az örültnek!”

Rettentően boldog voltam, hogy felébredtem! Aztán a boldogság rettegésbe csapott át: Valójában ébren vagyok, vagy csak álmodom? Most hallottam, hogy „Magyarország előre megy nem hátra” – ehhez képest alispán meg főispán fogja vezetni a vármegyéket! ... Patakokban folyt rólam a víz. Lehet, hogy megőrültem?

Morognék, de szerencsére nem kell! ☺

Reggelenként a Kis-Duna parton biciklizem munkába menet. Hét óra tizenöt: takarítják a sétányt. Ez annyit tesz, hogy négyen „porfújókkal” fújják maguk előtt a leveleket, de legfőképpen a PORT! Már magától a látványtól is számtalanszor kiakadtam, de amikor belekerülök a porfelhőbe, hááát ... akkor végképp! Most a sétánynak a strand és a Lőrinc utca közötti részét „takarítják” – a szokásos hatalmas porfelhővel. Gondoltam, fölhívom a polgármestert, ugyan nézzen már ki az ablakán! – de aztán lehiggadtam. – Minek szerezzek neki is egy rossz reggelt? Aztán minap beszélgettem vele a Széchenyi téri „fórum” sikerességéről, és nem tudtam megállni, hogy meg ne említsem a „takarítást”. Mondandóm felénél sem jártam, mikor előkapta a telefonját, hogy megmutassa a „takarításról” készített képeket, hozzátéve, hogy látta, és azonnal le is állította a műveletet, mert hogy „Ilyet nem lehet és nem is szabad csinálni!” Megnyugodtam, ugyanis mindig elbizonytalanodom, hogy vajon az ilyen dolgok csak belőlem váltanak ki nemtetszést, vagy másnak sem tetszenek. Elmerengek azon, hogy milyen lehet a „lelkivilága” annak a „főnöknek”, aki ilyen „porfújókkal” küldi ki az embereit takarítani. Visszaidézem, amikor porszívóval és locsolóval felszerelt söprőgép takarította a sétányt, aztán a karbantartás hiánya miatt (vagy a fene sem tudja miért) először a locsolás maradt abba, majd a járdaszegély mellől a szemetet felsöprő oldalsöprők álltak le, végül maga a söprőgép is eltűnt, hogy helyt adjon ezeknek a borzalmas porfújó gépezeteknek. Persze nem tudok nem párhuzamot vonnia a két történés közt, amint látom, hogyan takarítják a Strand-büfét. Ugyanilyen szörnyet használnak ott is, DE kulturáltan – SZÍVÁSRA állítják a masinát, így az a leveleket és a szöszöket a porral együtt egy zsákba szívja fel!

Ezek szerint, lehet ezt kulturált módon is csinálni!

Tehát KÖSZÖNÖM, hogy leállította a „PORFÚJÓ SZÖRNYEKET”, és egy jó hír a végére, a polgármester, egyszer és mindenkorra megtiltotta ezeknek a „PORGYÁRAKNAK” a használatát Esztergom területén!

Származás

Már számtalanszor regéltem arról, hogy nem nézek tévét, DE – sajnos – a hülyeségek a neten is szembe jönnek az emberfiával, ezért ha akarok, ha nem, akkor is „értésülök” a h..., akarom mondani, a „furcsa” dolgokról.

Alszom a hintaágyban, a reggeli teázás után, s álomban az egyik barátom családfakutatósi munkálkodása ugrott be. Visszavezeti a családfáját egészen Imperator Caesar Marcus Aurelius Verus Augustus, ismertebb nevén Marcus Aurelius császárig. Háát ... persze hogy jól körberöhögtem! Nem a munkásságán, hanem a következtetéseim röhögtem (elégge el nem ítélnélhető módon) 😊. Lehet, hogy nem igaz, amit tanultunk anno – mármint a rómaiak „szabad” erkölceiről –, de azt hallani, hogy „visszavezettem a családfámat a ...” Aztán ez a sokat szenvedett Európa, amit végigdúltak a hun harcosok, s aki nőt találtak, azt ... Aztán a tatárok, akik szintén végigdúlták Európát és a nőket is 😊 Aztán itt vonultak végig a „Szentföldre” menő német lovagok, akik szintén a szertelenségükről voltak „hírhedtek” – akit elfogtak, Aztán – ugrunk egy nagyot az időben – a nagybirtokosok, az első éjszaka joga, a nagyságos úr és a szolgálólányok, a nagyságos asszonyok és a kocsisok, aztán a „felszabadító Vörös Hadsereg”, akik szintén akit megfogtak ... Persze az ilyen „megfogták és m...”-esetekből született gyerekeket felnevelték, mert hát ők nem tehettek semmiről – felnőttek, megnősültek/férjhez mentek, gyerekek lettek. Na mármint, azt állítani, hogy tiszta leszármazottja valaki Marcus Aurelius császárnak, háát ... (a röhögésnek nem tudok ellenállni). Aztán még nem is beszéltem az innen-onnan történt tervszerű betelepítésekről, melyekkel az ország elnéptelenedését akadályozták meg. Sőt, nem említettem egyik „nagy” emberünk célozgatását a japán gyerekek és a magyar gyerekek fenekén fellelhető, (szerinte!) 😊 a származásukra utaló barna foltról sem.

Na, szóval ezek a dolgok sírásra vagy röhögésre készítenek. Álomból felocsúdva arra ébredtem, hogy könnyezik a szemem – csak azt nem tudom eldönteni, hogy a sírástól vagy a röhögéstől!

Snassz...

Beszélgetünk. Beszélgetőpartnerem meséli, hogy egy televíziós „vetélkedő” műsorban elhangzott a kérdés: „Kivel harcolt Dávid? Kis segítség: „Elemet is neveztek el róla!” – Ceruza?” – Hát nem is tudom! ... Drága jó Istenem! Mi a fenéért néztek ilyen baromságot? – Nem néztem, csak úgy mesélték – jött a válasz. ... Az én időmben sok műveltségi vetélkedőműsor volt, azok mind az általános ismeretek bővítését szolgálták. Ma sikk hülyének lenni! Azt mondják, ezek az emberek nem ennyire hülyék, csak eljártsszák. Lehet! Elképzelhető, hogy valaki pénzért legyen ilyen hülye? Sok mindent nem értek! A televíziónak miért jó, hogy ilyen idióta műsort csináljon? Egyesek szerint: „Mert erre van igény”. Az emberek szeretik, ha náluknál hülyébbeket látnak. Bár az elhülyülés igazából – sajnos – az én időmben kezdődött, mikor is a „Lehet egy kérdéssel több” című műveltségi vetélkedőműsorban a műsorvezető feltette az „ötezer forintos kérdést”: „Hogy hívják Gyözike kutyáját?” Bevallom, egy igen csúnyát mondtam, és azonnal kikapcsoltam a tévét. Annak a műsorvezetőnek soha többé nem néztem meg egyetlen műsorát sem. Később állítólag tisztázni akarta magát, – „Ezeket a kérdéseket nem én találom ki, csupán felolvasom.” Ez még szomorúbb! ... szóval, valaki nem h....., csak pénzéhes, és van az a pénz, amiért? Sírok! Hogyan tudunk idáig süllyedni? Kövezzenek meg, most értettem meg Albert Einstein mondását: „A világon két dolog végtelen: a világegyetem és az emberi hülyeség. De a világegyetemben nem vagyok olyan biztos.” Bár – ha belegondolok – nagyon snassz dolog Einstein mondását tudni, és a Gyözike kutyájának a nevét meg nem tudni. Vállalom, kövezzenek meg érte! ☹️ Igazából ami legjobban zavar, az az, hogy ma snassz – úgymond – „normálisnak” lenni. A vulgáris beszéd, a bunkóság – az a menő! Elnézve ezeket a dolgokat, néha úgy érzem: milyen jó, hogy nem vagyunk örökéletűek! 😊

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,

valamint

emlékkép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most nincs!~~ DE VAN! : WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, nyolcan vannak a

nemkönyvek!

(ha valaki esetleg el szeretné olvasni e nemkönyv elődjait,)

www.esztergomkepek.hu/olvass/

oldalon megetheti.

Az itt bemutatott régi képek pedig az

www.esztergomi-kepeslapok.hu

weboldalról származnak.